

NA KOUKNUTĚ V ECUADORU - III.

Neděle, 09 květen 2010

Druhý den v Quitu jsme se rozhodli pro prohlídku několika parků a nové části města. Parky tam mají hezké a udržované, je v nich i něco, ale údajně v nich často dochází k loupežím. Vímli jsme si jedné věci - na ulicích, v parcích a veřejných prostorách se toho moc neděje.

Občas nějaký festival, nebo vystoupení hudebníků a herců, ale stánek s občerstvením nebo suvenýry, kavárničky podobných vymoženosti je velice málo. Co je podle mě škoda. V nové části města jsme ale mezi pizzeriemi a mexickými restauracemi našli zajímavou hospůdku - no, spíš pivnici, plnou místní mládeže. K jídlu tam bylo jakési maso opékané na vertikálním rožni a balené do pláček se zeleninou a kořením. Naprosto vynikající. Z radosti nad tím, že jsme objevili dobré ekvádorské jídlo, jsme vyšli na ulici a zjistili z cedule nad podnikem, že se jedna o restauraci pákistánskou. Takže pátrání po dobrém místním jídle bude pokračovat ... Jak se tak šlineme rušnými ulicemi plnými jak místních, tak cizinců, přemýšlíme nás výkřik: "Mikine, Joanne, co tady děláte?" Přitom se k nám hrne Beth - učitelka hudby z Dawsonu. Dozvídáme se, že se ji zachtělo dobrodružství a tak podepsala dvouletý kontrakt na soukromé škole v Quitu. Jo - Dawson City je malé hnízdo, ale lidí rádi cestují a tak je potkáte všude. S Beth jsme se domluvili na pozdější setkání v baru a přitom dalším bloumáním ulicemi se rozhodli, že hlavní město druhý den opustíme a necháme si na prohlídku jeho zbytku alespoň 3 dny na konci cesty. Druhý den jsme za krásného slunečného rána najali společně s mladým Američanem taxík na autobusové nádraží a vyrazili směrem jih. Ted musím napsat chválu na ekvádorskou autobusovou dopravu. Není to sice žádný luxus, ale také se na rozdíl od jiných chudých zemí nemusíte o sedadlo dílet s několika dětmi, slepičkami a prasátkem. Naopak - dostanete vlastní sedadlo s opěrkou hlavy a většinou i s rozumným prostorem pro nohy. Není to příliš krásné, ale není to klimatizované, ale jede to. A jede to hned. Vládne ostrá konkurence mnoha společností a tak jsme nemohli použít svůj obvyklý trik - zakoupení jízdenky a čekání na autobus u snídaně. Na většinu nádraží stačilo jen zašleptat jméno cíle na cestu a už jsme byli s kámkem nahnáni do autobusu, který se během několika minut opravdu rozjel. Nevěřitelné Pravda - autobus často kličkuje ještě hodiny ulicemi města, přibírá cestující, zásilky a prodává nejrůznějšího zboží, ale jede. A navíc je levný. Hodina jízdy stojí zhruba jeden dolar. A tak jsme o Quito a po dvou hodinách dojeli do města Latacunga, které leží pod známou sopkou Cotopaxi. K našemu zklamání byla sopka schovaná v mracích, ale když jsme po mostě přes řeku Rio Cutuchi, byli jsme nadšení. Krásné, v porovnání s Qitem tiché město se starými domy s terakotovými střechami, kostely, parky a obrovským trávníkem. Ubytovali jsme se v docela luxusním hotelu za 7 dolarů na osobu a vyrazili obdivovat místní krásy. Obyvatelé Lacatungy jsou známí tím, že je nic nerozhází. Jejich město bylo v roce 1742 zničeno sopečným výbuchem a oni ho postavili znovu. Po 26 letech si to zopakovali, a v roce 1877 do též etice svého dobrého. Já jejich tvrdou povahu mohu potvrdit. Cotopaxi sice v době našeho pobytu nevybuchla, ale všimli jsme si, že nedaleko centra zdobí stěnu dobu obrovský portrét V. I. Lenina. A je to hrozně škaredý Lenin. Je tak vychrtlý, že vypadá jako by měl A.I.D.S. A místní kolem něho klidně chodí a věc je to nerozhází. Jak říkám - drsáci La je také známá místním jídlem zvaným chugchucara, které jsme hned první večer ochutnali. Jsou to smažené kousky vepřového, brambory, smažené banány, pečená i smažená kukuřice a empanadas se sýrem. Konečně dobré (i když hrozně mastné) místní jídlo a velice přátelská obsluha. Všude jsme začali potkávat mnohem víc Indiánů než v Quitu a obdivovali jsme hlavně bílé podkolenky a klobouky žen. Ty klobouky přitom připomínají ze svého nejvíce tzv. fedor hats, které proslavil jistý pan Al Capone z Chicaga. Jen obruby klobouku jsou trochu užší, než jak je nosili Lojza a jeho boys. Indiáni a Indiánky se nám líbili natolik, že jsme se rozhodli pro přesun do pravé indiánské oblasti kolem kráteru Quilotoa...

Mikin a Joanne, ze země zimy a sněhu